

Arrest

nr. 189 662 van 12 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. SCHELLEMANS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pasthoun te zijn. U bent geboren in het dorp Kuz Kaklak, gelegen in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar. U verklaart 16 jaar oud te zijn. U ging onregelmatig naar school tot vijf maanden voor uw vertrek. U zat in de achtste klas. U hebt leren lezen en schrijven. Om geld te verdienen werkte u mee op landbouwgronden van anderen. Uw vader werkte als landbouwer. Hij vergezelde uw oom Au. soms bij jirga's. De taliban verdachten uw vader van spionage. Zij hebben de wagen van uw vader en oom beschoten.

Uw vader werd gedood en uw oom raakte daarbij gewond. Dit gebeurde drie jaar geleden. Hierna is uw oom verhuisd naar Jalalabad, waar hij nog steeds deelneemt aan jirga's. U bleef met uw moeder en jongere broers en zusjes in het dorp wonen. Vijf maanden voor uw vertrek ontving u thuis een eerste dreigbrief van de taliban waarin zij eisten dat u voor hen zou komen werken. U stopte op dat ogenblik

met school omdat u schrik had. Er kwam nog een tweede brief, en een derde brief werd na uw vertrek thuis afgeleverd. Na de tweede dreigbrief hebben uw ooms uw reis uit het land geregeld. U weet niet meer wanneer u exact vertrokken bent uit Afghanistan. U was ongeveer vijf maanden onderweg. U reisde onder andere via Bulgarije, waar uw vingerafdrukken werden genomen op 29 oktober 2015. U vroeg asiel aan in België op 20 november 2015.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, een dreigbrief van de taliban, een bevestigingsbrief van het districtshoofd met betrekking tot de dood van uw vader, een postenveloppe en een luchtvrachtbrief.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken een gegronde vrees voor vervolging te koesteren zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico te lopen op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat u besloten heeft Afghanistan te verlaten omdat de taliban dreigbrieven stuurden, dit omdat ze vreesden dat u zich zou aansluiten bij de Afghaanse overheid om wraak te kunnen nemen voor de dood van uw vader (CGVS p. 14). Hierbij kunnen bedenkingen gemaakt worden. Zo blijkt dat uw vader al drie jaar geleden gedood zou zijn bij een aanval van de taliban op de wagen waarin hij en uw oom (zijn broer) onderweg waren (CGVS p.4). Dat de taliban dan drie jaar zouden wachten om u, zijn oudste zoon, aan te pakken zodat u geen wraak zou kunnen nemen voor zijn dood is weinig aannemelijk. Immers hadden ze u al eerder kunnen aanpakken aangezien ze blijkbaar op de hoogte waren van uw verblijfplaats. De dreigbrieven die u zou ontvangen hebben werden volgens uw verklaringen afgeleverd aan uw woonplaats (CGVS p. 14). U haalde echter aan voor die dreigbrieven geen problemen te hebben gekend met de taliban. Opvallend is eveneens dat de moordaanslag op uw vader niet geleid heeft tot uw onmiddellijke vertrek uit Afghanistan, of zelfs maar uit uw dorp. U vreesde blijkbaar zelf niet het slachtoffer te worden van de taliban. Uw oom, die zelf gewond zou geraakt zijn bij die aanslag, zou daarentegen wel uit de regio weggevlucht zijn (CGVS p. 14). Opmerkelijk is echter dat uw oom wel het dorp ontvluchtte, maar zich in Jalalabad vestigde, op slechts 30 minuten van uw dorp (CGVS p. 7). Op de vraag of u er ooit aan had gedacht om naar Jalalabad te vluchten stelde u merkwaardig genoeg daar niet aan te hebben gedacht (CGVS p. 16). Vervolgens gevraagd of u dan niet veilig zou zijn in Jalalabad bij uw oom is de reden waarom u dat niet deed blijkbaar louter van financiële aard (CGVS p. 16). Bovendien stelde u dat uw oom nog steeds zou deelnemen aan jirga's, weliswaar enkel in Jalalabad en niet in het dorp. De vrees voor vervolging voor uw oom, die blijkbaar nog deelneemt aan jirga's hoewel hij van spionage werd verdacht door de taliban, kan dan ook danig worden gerelativeerd. Uit uw verklaringen blijkt ook dat uw oom geen verdere problemen heeft gekend, behalve dat zijn wagen eens zou gestolen zijn in het dorp (CGVS p. 14). Dit wijst er dan ook niet op dat uw oom nog verder een target vormt voor de taliban. De vraag rijst dan ook waarom de taliban u nog verder zouden willen vervolgen, terwijl u niet eens betrokken was bij de jirga's.

U haalde verder nog aan dat de taliban wilden dat u zich bij hen zou aansluiten om te vermijden dat u zich bij de overheid zou aansluiten en wraak zou nemen voor uw vaders dood (CGVS p. 15). Waarom de taliban u in hun rangen zouden willen is onduidelijk, aangezien u niet bepaald als een gemotiveerde strijder/aanhanger zal beschouwd worden. Even goed hadden de taliban u gewoon kunnen doden indien ze zo wilden vermijden dat u wraak op hen zou nemen. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd dat gedwongen rekrutering door de taliban eerder uitzonderlijk voorkomt, in tegenstelling tot wat u beweert (CGVS p. 15). Er zijn immers voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban, het is dan ook niet nodig om mensen tegen hun zin te rekruteren. Uit de informatie blijkt dat de taliban slechts overgaan tot gedwongen rekrutering als zij dermate onder druk komen te staan dat ze strijders te kort hebben. Eveneens uit de informatie blijkt dat het vragen van strijders het laatste redmiddel is. De druk die door de taliban wordt gezet is bovendien niet altijd gewelddadig. Uit de informatie blijkt eveneens dat de rekruten vaak iets word aangeboden in ruil voor hun diensten (bv. geld of een wapen). Daarnaast dient er ook opgemerkt te worden dat uit specifieke landeninformatie blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassas wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban, nergens blijkt dit in uw geval. Indien minderjarigen worden gerekruteerd worden zij over het algemeen niet ingezet als strijders. Uit de informatie blijkt ook dat de meeste minderjarigen geïndoctrineerd en gebrainwashed worden in o.a. madrassa's alvorens te worden ingezet.

Uit wat voorafgaat volgt dat u er niet in bent geslaagd een persoonsgerichte en gegronde vrees voor vervolging volgens de criteria van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. U komt bijgevolg niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

De voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze gezien bovenstaande opmerkingen de appreciatie van het CGVS inzake uw asielaanvraag in positieve zin kunnen wijzigen. Uw taskara is hoogstens een bewijs van uw identiteit en afkomst, waaraan niet wordt getwijfeld. De brief van de Taliban en bevestigingsbrief van de autoriteiten in verband met uw problemen hebben slechts waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Dergelijke dreigbrief kan trouwens door eender wie zijn opgemaakt. De bevestigingsbrief vertoont ook een gesolliciteerd karakter en bezit dus geen objectieve bewijswaarde. Bovendien is het zo dat aan Afghaanse (identiteits-)documenten weinig bewijswaarde kan worden gehecht, aangezien ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Dit blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten geviséerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de

veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 3 oktober 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul dat tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat bepaalde buitenwijken van de stad in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar liggen. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016

blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Hoewel uw moeder met uw jongere broers en zusjes nog in het dorp zou wonen in Surkhrod, blijkt ook uit uw verklaringen dat u over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt in Jalalabad, een stad waar u zelf enkele keren bent geweest. Niet alleen neven wonen en studeren er, ook tantes en ooms langs zowel uw moeders zijde als uw vaders zijde wonen daar (CGVS p. 7). Onder meer uw oom Ab. woont er, broer van uw moeder, evenals uw oom B., en ook uw oom Au., broer van uw vader. Uw oom Ab. hielp u trouwens met uw reis naar België, waaruit blijkt dat u beroep kon doen op familiale ondersteuning (CGVS p. 13). Ook heeft u zelf vanuit België contact met een neef die in Jalalabad woont, zodat kan gesteld worden dat de familiale banden nog steeds onderhouden worden (CGVS p. 12). Uw neef J. zou u trouwens ook documenten bezorgd hebben ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Dat u op hen geen beroep zal kunnen doen bij terugkeer naar Afghanistan, omdat 'iedereen bezig is met zijn eigen leven' kan dus niet worden aangenomen (CGVS p. 16).

Men kan dus concluderen dat u over de nodige contacten en ondersteuning beschikt en dat het intern vestigingsalternatief voor u in een stad als Jalalabad redelijk is.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 tot en met 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 *juncto* 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker wijst erop dat de bewijslast met betrekking tot een mogelijk intern vestigingsalternatief overeenkomstig de richtlijnen van UNHCR bij de asielinstanties en niet bij de asielzoeker ligt. Volgens hem volgt hieruit dat verweerder zowel de locatie als de redelijkheid van het voorgestelde intern vestigingsalternatief *in concreto* dient aan te tonen. Hij meent dat verweerder zich baseert op verkeerd geïnterpreteerde informatie.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker zich redelijkerwijze ook zonder enige ondersteuning van familieleden kan vestigen in Jalalabad en verwijst naar een passage uit de richtlijnen van UNHCR van 19 april 2016, wijst verzoeker erop dat deze passage betrekking heeft op volwassen mannen die sterk en gezond zijn en zich niet in een kwetsbare positie bevinden. Hij wijst erop dat hij slechts zeventien jaar oud is en meent dat voormelde passage niet op hem van toepassing is aangezien

hij zich als niet-begeleide minderjarige wel degelijk in een zeer kwetsbare positie bevindt. Hij citeert uit voormelde richtlijnen van UNHCR en stelt dat het allerm minst redelijk is te oordelen dat hij zich als zeventienjarige jongen zonder enige hulp of ondersteuning van familieleden zou kunnen vestigen in Jalalabad, alsook dat de richtlijnen van UNHCR stellen dat een intern vestigingsalternatief voor niet-begeleide minderjarigen uit Afghanistan in het belang van het kind dient te zijn. Volgens hem blijkt nergens uit het administratief dossier of de bestreden beslissing dat terdege rekening werd gehouden met zijn leeftijd of het belang van het kind bij de beoordeling van de redelijkheid van Jalalabad als intern vestigingsalternatief.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij in Afghanistan samenwoonde met zijn moeder, minderjarige zus en twee minderjarige broers. Hij stelt als minderjarige nog steeds deel uit te maken van dit kerngezin en meent dat men ook dient na te gaan of zijn kerngezin zich eveneens op duurzame wijze in Jalalabad kan vestigen. Volgens hem werd door verweerder geen rekening gehouden met het feit dat zijn gezin zich heden nog in zijn geboortedorp bevindt in een regio die als zeer onveilig wordt beschouwd, werd niet onderzocht hoe zijn gezin op een veilige manier in Jalalabad kan geraken, of het hele gezin zich er duurzaam kan vestigen en of zij al dan niet over een familiaal steunnetwerk beschikken dat niet alleen bereid en in staat is om één minderjarige op te vangen maar ondersteuning kan bieden aan een gans gezin. Verzoeker wijst op verschillende moeilijkheden: *“De vader van verzoeker is drie jaar geleden overleden. Zijn moeder bleef bijgevolg achter als gezinshoofd van vier minderjarige kinderen. Verschillende rapporten bevestigen dat het onredelijk is om te verwachten van alleenstaande vrouwen als gezinshoofd dat zij zich in een andere stad vestigen: [...] Bovendien is ook de reisweg van het dorp naar Jalalabad niet zonder risico door de aanwezigheid van verschillende antiregeringsgroepen, in het licht van de snel wisselende oorlogssituatie: [...] UNHCR stelt dat de Taliban en andere antiregeringsgroepen door controle uitgeoefend op de bevolking hun bewegingsvrijheid beperken: [...] De toegang tot steden wordt met andere woorden enorm bemoeilijkt. Ten slotte zijn twee ooms die zich in Jalalabad bevinden, ooms langs vaderszijde van verzoeker. Zij zijn dus geen bloedverwanten van verzoekers moeder. Het is in de Afghaanse cultuur zeker geen evidentie dat verzoekers moeder duurzaam bij hen terecht zou kunnen, na het overlijden van verzoekers vader.”*

Verder meent verzoeker dat men uit het feit dat zijn oom hem heeft geholpen Afghanistan te verlaten en dat zijn neef hem enkele documenten heeft bezorgd ter ondersteuning van zijn asielaanvraag, onmogelijk kan concluderen dat hij over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt in Jalalabad dat hem degelijk en langdurig zal opvangen en ondersteunen. Volgens hem stellen de richtlijnen van UNHCR dat een intern vestigingsalternatief enkel redelijk is wanneer men daadwerkelijk toegang heeft tot een familiaal steunnetwerk dat bereid en in staat is om effectieve steun te bieden aan het individu; een louter vermoeden is niet voldoende, er dient vastgesteld te worden of er bestaande sociale relaties zijn die effectief de verwachte steun kunnen en zullen bieden. Hij stelt dat UNHCR erop wijst dat dit familiaal netwerk vaak uitgeput is. Hij meent dat uit de enkele vaststelling dat er familieleden aanwezig zijn in één of andere stad niet kan worden afgeleid dat er steun aanwezig is. Hij verwijst tevens naar een rapport van UNOCHA van 2013. Ook wijst hij erop dat de uitwijzing een einde maakt aan een bron van inkomsten en dat daarenboven de schuld van de reis naar Europa niet meer kan worden afbetaald. Hij stelt dat veel families in Afghanistan net rekenen op financiële steun van familieleden in het buitenland. Hij citeert uit een studie. Hij stelt dat *in casu* niet werd onderzocht of hij en zijn gezin effectief langdurig zou kunnen terugvallen op materiële of financiële steun van zijn oom of neef in Jalalabad, noch in welke omstandigheden zij zouden moeten leven. Hij wijst erop dat hij tijdens zijn gehoor reeds aangaf dat zijn ooms niet bereid zijn om hen op te vangen of om hen langdurig te ondersteunen, alsook hun moeilijke financiële situatie waardoor hij zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen. Tevens verklaarde hij dat zijn oom Au. zelf naar Jalalabad is gevlucht en bijgevolg zelf een IDP is die zich in Jalalabad in een zeer slechte situatie bevindt. Volgens hem kan men er niet van uit gaan dat deze oom bereid en in staat is om de nodige ondersteuning te bieden en werd dit door verweerder niet onderzocht. Tevens stelt hij dat zijn neef J. een jonge man is die nog steeds ten laste is van zijn ouders, zodat men uit het simpele feit dat hij een brief opstuurde, onmogelijk kan afleiden dat hij in staat is verzoeker en zijn gezin permanent in huis te nemen en financieel te ondersteunen. Hij stelt voorts dat zijn oom Ab. niet over de nodige middelen beschikt om hem te ondersteunen, aangezien hij zelf reeds als enige kostwinner een vrouw en vier kinderen heeft. Het is voor deze oom onmogelijk daarbovenop eveneens in het levensonderhoud te voorzien van verzoeker en zijn gezin, aldus verzoeker. Hij wijst er ook op dat oom Ab. hem geholpen heeft het land verlaten, maar dat deze oom de reis niet heeft betaald: *“Er werd door de andere oom langs vaderszijde een stuk grond verkocht dat eigendom was van het gezin van verzoeker. De opbrengst hiervan werd gebruikt om de smokkelaar te betalen.”*

Vervolgens wijst verzoeker erop dat rekening dient te worden gehouden met leeftijd, geslacht, gezondheid, familiale situatie en relaties, sociale en andere kwetsbaarheden, etnische en religieuze overwegingen, opleiding, taalvaardigheid, beroepsachtergrond en kansen op werk en eerdere vervolgingen en hun psychologische effecten. Hij stelt dat UNHCR vereist dat het intern vestigingsalternatief feitelijk leefbaar is, dat de fundamentele rechten er praktische beschikbaar zijn, dat er behoorlijke socio-economische levensomstandigheden zijn en dat het alternatief duurzaam en voorzienbaar is, en dit bovenop de effectieve beschikbaarheid van een familiaal steunnetwerk. Verzoeker vindt geen enkele bruikbare informatie over mogelijke toegang tot huisvesting, onderwijs, werkgelegenheid, levensmiddelen en andere basisrechten. Hij stelt ook dat door hervestiging in de steden, de leefbaarheid van Afghaanse steden steeds meer onder druk komt te staan en dat er humanitaire noden ontstaan. Betreffende huisvesting wijst verzoeker erop dat er enerzijds een kleine minderheid van rijken is die toegang heeft tot dure woningen en dat anderzijds de rest van de bevolking moet terugvallen op informele wijken. Hij stelt dat ook de toegang tot onderwijs voor minderjarigen zoals hij zeer beperkt is. Hij wijst erop dat, na de dood van zijn vader, het hele gezin op hem als oudste zoon rekent om zo snel mogelijk financiële hulp te bieden aan zijn in Afghanistan achtergebleven gezin, die op dit ogenblik volledig afhankelijk is van de goodwill van hun burens en dorpsgenoten. Hij stelt ook dat de mogelijkheid om een inkomen te vergaren in Jalalabad zeer beperkt is en dat de werkgelegenheid in Afghanistan erg laag is. Aangaande de problematische toegang tot de arbeidsmarkt citeert verzoeker uit een rapport van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen. Voorts wijst hij erop dat de toegang tot gezondheidszorg in Jalalabad te wensen overlaat. Naast de volgens hem erbarmelijke socio-economische omstandigheden in Jalalabad, wijst verzoeker erop dat IDP's zich in een bijzonder kwetsbare positie bevinden en dat veel teruggekeerden zich in een gelijkaardige situatie als IDP's bevinden, in het bijzonder wanneer zij, zoals verzoeker, niet kunnen terugvallen op een steunnetwerk en er geen specifieke accommodatie vooraf werd vastgelegd. Hij stelt dat de Afghaanse regering als beleid de hervestiging in de steden tracht te verijdelen en de voorkeur geeft aan hervestiging op de plaats van herkomst. Hij merkt op dat de banden met de plaats van herkomst steeds blijven bestaan, onder meer om identiteitsdocumenten te bekomen.

Vervolgens meent verzoeker dat de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus melding maakt van de bijzonder problematische situatie van IDP's in Jalalabad. Hij wijst erop dat de Afghaanse regering in 2014 een nieuwe politiek aankondigde ten opzichte van IDP's waarbij meer humanitaire bijstand zou worden verleend, maar dat dit plan nooit werd goedgekeurd of uitgevoerd en dat er in 2016 sprake van was om dit plan "tijdelijk" links te laten liggen. Volgens hem kan men hieruit onmogelijk besluiten dat hij en zijn gezin als IDP's in Jalalabad zouden kunnen rekenen op humanitaire bijstand of onderdak. Verzoeker citeert uit een rapport van Asylus met betrekking tot de humanitaire hulp in Jalalabad, alsook met betrekking tot de problematische toestand van jonge mannen die vanuit Europa naar Afghanistan terugkeren. Hij meent dat met deze gevolgen van een mogelijke terugkeer op geen enkele manier rekening werd gehouden bij de beoordeling van het redelijk karakter van het intern vestigingsalternatief.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met dertien rapporten (stukken 2-14).

Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 14 december 2016 (bijlage 1) en een kaart van Jalalabad (bijlage 2).

Per drager brengt verweerder op 17 mei 2017 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 14 december 2016, het rapport van Landinfo "*Report. Afghanistan: The Security Situation in Nangarhar province*" van 13 oktober 2016 en een kaart van de regio Nangarhar-Jalalabad (rechtsplegingsdossier, stuk 13).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd betreffende de vluchtelingenstatus:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u besloten heeft Afghanistan te verlaten omdat de taliban dreigbrieven stuurden, dit omdat ze vreesden dat u zich zou aansluiten bij de Afghaanse overheid om wraak te kunnen nemen voor de dood van uw vader (CGVS p. 14). Hierbij kunnen bedenkingen gemaakt worden. Zo blijkt dat uw vader al drie jaar geleden gedood zou zijn bij een aanval van de taliban op de wagen waarin hij en uw oom (zijn broer) onderweg waren (CGVS p.4). Dat de taliban dan drie jaar zouden wachten om u, zijn oudste zoon, aan te pakken zodat u geen wraak zou kunnen nemen voor zijn dood is weinig aannemelijk. Immers hadden ze u al eerder kunnen aanpakken aangezien ze blijkbaar op de hoogte waren van uw verblijfplaats. De dreigbrieven die u zou ontvangen hebben werden volgens uw verklaringen afgeleverd aan uw woonplaats (CGVS p. 14). U haalde echter aan voor die dreigbrieven geen problemen te hebben gekend met de taliban. Opvallend is eveneens dat de moordaanslag op uw vader niet geleid heeft tot uw onmiddellijke vertrek uit Afghanistan, of zelfs maar uit uw dorp. U vreesde blijkbaar zelf niet het slachtoffer te worden van de taliban. Uw oom, die zelf gewond zou geraakt zijn bij die aanslag, zou daarentegen wel uit de regio weggevlucht zijn (CGVS p. 14). Opmerkelijk is echter dat uw oom wel het dorp ontvluchtte, maar zich in Jalalabad vestigde, op slechts 30 minuten van uw dorp (CGVS p. 7). Op de vraag of u er ooit aan had gedacht om naar Jalalabad te vluchten stelde u merkwaardig genoeg daar niet aan te hebben gedacht (CGVS p. 16). Vervolgens gevraagd of u dan niet veilig zou zijn in Jalalabad bij uw oom is de reden waarom u dat niet deed blijkbaar louter van financiële aard (CGVS p. 16). Bovendien stelde u dat uw oom nog steeds zou deelnemen aan jirga's, weliswaar enkel in Jalalabad en niet in het dorp. De vrees voor vervolging voor uw oom, die blijkbaar nog deelneemt aan jirga's hoewel hij van spionage werd verdacht door de taliban, kan dan ook danig worden gerelativeerd. Uit uw verklaringen blijkt ook dat uw oom geen verdere problemen heeft gekend, behalve dat zijn wagen eens zou gestolen zijn in het dorp (CGVS p. 14). Dit wijst er dan ook niet op dat uw oom nog verder een target vormt voor de taliban. De vraag rijst dan ook waarom de taliban u nog verder zouden willen vervolgen, terwijl u niet eens betrokken was bij de jirga's. U haalde verder nog aan dat de taliban wilden dat u zich bij hen zou aansluiten om te vermijden dat u zich bij de overheid zou aansluiten en wraak zou nemen voor uw vaders dood (CGVS p. 15). Waarom de taliban u in hun rangen zouden willen is onduidelijk, aangezien u niet bepaald als een gemotiveerde strijder/aanhanger zal beschouwd worden. Even goed hadden de taliban u gewoon kunnen doden indien ze zo wilden vermijden dat u wraak op hen zou nemen. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd dat gedwongen rekrutering door de taliban eerder uitzonderlijk voorkomt, in tegenstelling tot wat u beweert (CGVS p. 15). Er zijn immers voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban, het is dan ook niet nodig om mensen tegen hun zin te rekruteren. Uit de informatie blijkt dat de taliban slechts overgaan tot gedwongen rekrutering als zij dermate onder druk komen te staan dat ze strijders te kort hebben. Eveneens uit de informatie blijkt dat het vragen van strijders het laatste redmiddel is. De druk die door de taliban wordt gezet is bovendien niet altijd gewelddadig. Uit de informatie blijkt eveneens dat de rekruten vaak iets wordt aangeboden in ruil voor hun diensten (bv. geld of een wapen). Daarnaast dient er ook opgemerkt te worden dat uit specifieke landeninformatie blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassas wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban, nergens blijkt dit in uw geval. Indien minderjarigen worden gerekruteerd worden zij over het algemeen niet ingezet als strijders. Uit de informatie blijkt ook dat de meeste minderjarigen geïndoctrineerd en gebrainwashed worden in o.a. madrassa's alvorens te worden ingezet.

Uit wat voorafgaat volgt dat u er niet in bent geslaagd een persoonsgerichte en gegronde vrees voor vervolging volgens de criteria van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. U komt bijgevolg niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

De voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze gezien bovenstaande opmerkingen de appreciatie van het CGVS inzake uw asielaanvraag in positieve zin kunnen wijzigen. Uw taskara is hoogstens een bewijs van uw identiteit en afkomst, waaraan niet wordt getwijfeld. De brief van de taliban en bevestigingsbrief van de autoriteiten in verband met uw problemen hebben slechts waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Dergelijke dreigbrief kan trouwens door eender wie zijn opgemaakt. De bevestigingsbrief vertoont ook een gesolliciteerd

karakter en bezit dus geen objectieve bewijswaarde. Bovendien is het zo dat aan Afghaanse (identiteits-)documenten weinig bewijswaarde kan worden gehecht, aangezien ze makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Dit blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier."

Er dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift enkel ingaat op de motieven betreffende het in de bestreden beslissing opgenomen intern vestigingsalternatief naar Jalalabad en verder geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de hiervoor geciteerde motieven in de bestreden beslissing betreffende de vluchtelingenstatus. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 13) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 14 december 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 13). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (rechtsplegingsdossier, stuk 13) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook

enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *“open combat”* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 13) kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

De informatie die verzoeker bijbrengt, is niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Hoewel uw moeder met uw jongere broers en zusjes nog in het dorp zou wonen in Surkhrod, blijkt ook uit uw verklaringen dat u over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt in Jalalabad, een stad waar u zelf enkele keren bent geweest. Niet alleen neven wonen en studeren er, ook tantes en ooms langs zowel uw moeders zijde als uw vaders zijde wonen daar (CGVS p. 7). Onder meer uw oom Ab. woont er, broer van uw moeder, evenals uw oom B., en ook uw oom Au., broer van uw vader. Uw oom Ab. hielp u trouwens met uw reis naar België, waaruit blijkt dat u beroep kon doen op familiale ondersteuning (CGVS p. 13). Ook heeft u zelf vanuit België contact met een neef die in Jalalabad woont, zodat kan gesteld worden dat de familiale banden nog steeds onderhouden worden (CGVS p. 12). Uw neef J. zou u trouwens ook documenten bezorgd hebben ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Dat u op hen geen beroep zal kunnen doen bij terugkeer naar Afghanistan, omdat ‘iedereen bezig is met zijn eigen leven’ kan dus niet worden aangenomen (CGVS p. 16).

Men kan dus concluderen dat u over de nodige contacten en ondersteuning beschikt en dat het intern vestigingsalternatief voor u in een stad als Jalalabad redelijk is.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde

woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.”

Waar verzoeker aanvoert dat de geciteerde passage uit de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 19 april 2016 enkel van toepassing zou zijn op volwassen mannen die zich niet in een kwetsbare positie bevinden, kan hij niet worden gevolgd. Uit een lezing van deze *Guidelines* blijkt immers dat het gaat om mannen “*of working age*”, hetgeen in de Afghaanse context niet louter kan worden beperkt tot meerderjarigen. Verzoeker verklaarde immers zelf dat hij meewerkte op de landbouwgronden van anderen (gehoorverslag CGVS, p. 9-10). Verder kan verzoeker louter wegens het feit dat hij een niet-begeleide minderjarige is in België niet *ipso facto* worden beschouwd als een persoon in een kwetsbare positie. Hij beschikt immers wel degelijk over een familiaal netwerk in Jalalabad (zie ook *infra*), waardoor niet kan worden ingezien waarom hij zich alleen als minderjarige in Jalalabad zou moeten vestigen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij als minderjarige deel uitmaakt van het kerngezin met zijn alleenstaande moeder, zijn minderjarige zus en zijn minderjarige broers en dat moet worden nagegaan of heel dit gezin op een duurzame wijze in Jalalabad kan verblijven, kan hij geenszins worden bijgetreden. Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoeker met deze stelling een voorwaarde toevoegt aan artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, die noch door de wetgever, noch door internationale rechtspraak of regelgeving, noch door UNHCR wordt vereist. Er dient bovendien op gewezen dat verzoeker zelf verklaarde dat zijn dorp, waar zijn moeder, zus en broers momenteel zouden verblijven, op slechts 30 minuten van Jalalabad ligt (gehoorverslag CGVS, p. 7), zodat niet kan worden ingezien dat deze afstand een onoverbrugbaar gegeven zou vormen voor verzoeker om opnieuw met zijn kerngezin in contact te komen. Verzoeker toont immers niet *in concreto* aan dat hij of zijn moeder in hun bewegingsvrijheid dermate zouden worden/zijn belemmerd dat zij elkaar niet zouden kunnen ontmoeten. Dit klemt des te meer daar verzoeker verklaarde dat zijn oom Au. eveneens van verzoekers dorp naar Jalalabad vluchtte, hetgeen een indicatie vormt voor het feit dat het wel degelijk mogelijk is voor verzoekers moeder om eveneens naar Jalalabad te reizen.

Waar verzoeker meent dat hij niet over een familiaal netwerk beschikt in Jalalabad, kan hij evenmin worden bijgetreden. Verzoeker stelt dat uit het feit dat zijn oom Ab. hem hielp bij het verlaten van Afghanistan en dat zijn neef J. hem documenten opstuurde ter staving van zijn asielaanvraag onmogelijk kan worden afgeleid dat hij over een familiaal netwerk beschikt dat hem degelijk en langdurig zal ondersteunen, doch hij komt dienaangaande niet verder dan te verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon of zijn familieleden in Jalalabad. Aldus toont hij niet *in concreto* aan waarom het onmogelijk zou zijn om uit de reeds aan hem geboden hulp vanwege zijn familieleden in Jalalabad af te leiden dat zij hem ingeval van terugkeer naar Afghanistan opnieuw zouden kunnen ondersteunen en opvangen. Nergens in bestreden beslissing wordt gesuggereerd dat verzoeker zou moeten intrekken bij zijn familieleden of dat hij enkel naar Jalalabad kan terugkeren indien hij enkel van hen volledig afhankelijk kan zijn. Opvang en ondersteuning kunnen ook meer behelzen dan enkel iemand te laten inwonen en volledig op kosten van de opvangsters te leven. Dit klemt des te meer daar verzoeker tijdens zijn gehoor niet verder kwam dan op te merken dat zijn familieleden in Jalalabad hem niet zouden kunnen helpen omdat “*iedereen met zijn eigen leven bezig is*” (gehoorverslag CGVS, p. 16), zonder melding te maken van financiële, socio-economische of andere beperkingen. Integendeel, wanneer de *protection officer* vraagt of zijn oom hem niet zou kunnen helpen nadat verzoeker verklaarde dat men enkel in Jalalabad kan wonen als men veel geld heeft, komt hij niet verder dan voormeld antwoord (“*iedereen houdt zich bezig met zijn eigen leven*”).

Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Jalalabad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst immers slechts naar algemene informatie (verzoekschrift, stukken 2-14) die betrekking heeft op de socio-economische situatie in Jalalabad, op de arbeidsmarkt aldaar en op de toestand van de IDP's, doch niet op zijn persoon of deze van zijn familieleden. De omkering van de bewijslast ingevolge artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet betekent niet dat, wanneer toepassing wordt gemaakt van een intern vestigingsalternatief, de asielinstanties ieder aspect van verzoekers leven zelf moeten bewijzen. Zij dienen immers af te gaan op de elementen die verzoeker zelf, in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht, aanbrengt. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel concreet en persoonlijk element heeft aangevoerd waaruit zou kunnen blijken dat hij in Jalalabad in dermate precaire omstandigheden zou terechtkomen dat deze situatie een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zou kunnen vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van

de Vreemdelingenwet. Zo kan eveneens worden opgemerkt dat verzoeker evenmin enig concreet en persoonlijk element heeft aangebracht, en dit eveneens nalaat te doen in onderhavig verzoekschrift, waaruit zou kunnen blijken waarom hij problemen zou kennen indien hij als Afghaanse jongeman terugkeert uit Europa.

Gezien het voorgaande, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing die *in casu* de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Jalalabad in hoofde van verzoeker aantonen te weerleggen. Verzoeker komt immers niet verder dan het toevoegen van onbestaande regelgeving, het verwijzen naar louter algemene informatie, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder evenwel op een dienstige wijze *in concreto* aan te tonen waarom hij niet over een familiaal netwerk zou kunnen beschikken of waarom hij volgens hem in dermate precaire omstandigheden zou terecht komen dat deze situatie mensonterend zou zijn. Aldus worden voormelde motieven, die steun vinden in het administratief dossier en pertinent en correct zijn, door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER